

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

<p>Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz</p> <p>po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2021 r. w Warszawie</p> <p>na posiedzeniu niejawnym</p> <p>sprawy z odwołania (...) spółki z o.o. z siedzibą w O.</p> <p>przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki</p> <p>o wymierzenie kary pieniężnej</p> <p>na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki</p> <p>z dnia 30 lipca 2019 r. znak (...)</p> <p>1. oddala odwołanie,</p> <p>2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.</p> <p>na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia)</p> <p>tytułem kosztów zastępstwa procesowego.</p>	<p>SSO Witold Rękosiewicz</p>
---	-------------------------------

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 30 lipca 2019 r. znak (...) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b, art. 56 ust. 2 i 3, art. 56 ust. 2h pkt 4 w związku z art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 z późn. zm., dalej: Pe), oraz w zw. z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1957z późn. zm.) i art. 30 ust. 1 Pe, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł:

1. że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. (Przedsiębiorca, Spółka, powód), nie zachowała terminu do złożenia sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ustawy Prawo energetyczne za miesiąc sierpień 2017 r.

2. za opisane wyżej działanie wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. złożyła odwołanie, w którym zaskarżyła decyzję Prezesa URE w całości, zarzucając zaskarżonej decyzji naruszenie:

1) art. 56 ust.1 pkt 12b Pe poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, albowiem Prezes URE nałożył karę pieniężną za niezłożenie w terminie jednego sprawozdania tj. wyłącznie za sierpień 2017 r., podczas gdy zgodnie z dyspozycją ww. przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto nie składa w terminie sprawozdań (liczba mnoga), o których mowa w art. 43d Pe, a nawet gdyby uznać, że przepis ten wywołuje wątpliwości interpretacyjne, Prezes URE zobowiązany był na podstawie art. 7a § 1 k.p.a. rozstrzygnąć je na korzyść powoda,

2) art. 7 w zw. z art. 11 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1Pe poprzez pominięcie przez Prezesa URE w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji odniesienia się do podnoszonej argumentacji powoda co do braku przesłanek do prowadzenia postępowania podczas gdy organ zobowiązany jest do wyczerpującego i dokładnego wyjaśnienia sprawy oraz wyjaśnienia zasadności przesłanek, którymi kieruje się przy załatwieniu sprawy,

3) art. 63 § 1 k.p.a. w zw. z art. 33 ust. 1Pe poprzez wszczęcie postępowania z urzędu mimo braku ku temu jakichkolwiek przesłanek, 4) art. 56 ust. 2 w zw. z art. 30 ust. 1 Pe poprzez wydanie przez Prezesa URE decyzji wymierzającej Przedsiębiorcy karę pieniężną w łącznej wysokości 10 000 zł, podczas gdy z uwagi na bezprzedmiotowość postępowania powinna zostać wydana decyzja umarzająca je w całości na podstawie art. 105 § 1 k.p.a.,

5) art. 56 ust. 6a Pe poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż stopień szkodliwości czynu jest wyższy niż znikomy, podczas gdy w szczególności na strukturę rynku energetycznego, na którym powód prowadzi działalność oraz jego pozycję rynkową wyrażającą się w rozmiarze prowadzonej działalności (marginalny udział powoda w obrocie paliw ciekłych na rynku energetycznym) uchybienie powoda polegające zaledwie na 28 dniowym opóźnieniu w złożeniu sprawozdania, nie wyrządziło ani nie mogło wyrządzić uszczerbku bezpieczeństwu energetycznemu, dbałości o większą efektywność energetyczną, ochronie środowiska czy też w zakresie równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania przez Prezesa URE, iż nie została spełniona przesłanka znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu uprawniająca do odstąpienia od wymierzenia kary,

6) art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 k.p.a. w zw. z art. 39 ust. 1 Pe poprzez sporządzenie niedostatecznego i niepełnego uzasadnienia decyzji, w oderwaniu od stanu faktycznego sprawy, a przede wszystkim nieodnoszącego się do stanowiska powoda,

7) art. 24 § 3 k.p.a. w zw. z art. 7 i 8 § 1 k.p.a. poprzez:

a) nieuzasadnioną odmowę wyłączenia pracownika – L. Ż. – od udziału w postępowaniu, podczas gdy z uwagi na prowadzenie wcześniejszego analogicznego postępowania pod sygn.. (...) i wymierzeniu powodowi kary pieniężnej zachodziły ku temu uzasadnione podstawy,

b) sporządzenie przez ww. pracownika we własnej sprawie projektu postanowienia odmawiającego jego wyłączenia z uzasadnieniem, co więcej jeszcze przed rozpatrzeniem przez Prezesa URE wniosku powoda co do meritum i analizy przez Prezesa URE stanu faktycznego przed poznaniem przez ww. pracownika rozstrzygnięcia Prezesa URE oraz jego rzeczywistych motywów,

c) wydanie rozstrzygnięcia wyłącznie w oparciu o subiektywne oświadczenie L. Ż., podczas gdy rozpoznanie wniosku o wyłączenie tego pracownika powinno nastąpić na podstawie wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji błędne uznanie, iż powód nie uprawdopodobnił zaistnienia okoliczności mogących wywołać wątpliwość co do bezstronności pracownika,

8) art. 6 k.p.a. w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. poprzez ponowne wymierzenie Przedsiębiorcy kary za de facto to samo zachowanie, podczas gdy w demokratycznym państwie prawa nieodpuszczalne jest „rozbijanie” przez Prezesa URE jednego przewinienia na kilka pojedynczych, a tym samym wielokrotne obciążenie Przedsiębiorcy karą pieniężną za jedno zachowanie, albowiem przeczy to zasadzie praworządności oraz społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie przez Sąd w całości zaskarżonej decyzji ewentualnie,
2. zmianę przez Sąd pkt 2 zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a Pe,
3. zasądzenie od pozwanego względem powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lutego 2017 r. Prezes URE wpisał powoda do rejestru podmiotów przywożących pod numerem (...) (bezsporne).

W sierpniu 2017 r. powód dokonał przywozu 0,002 m⁽³⁾ innych naft o kodzie CN (...) oraz łącznie 26.33 ton smarów o kodach CN: (...) zza granicy oraz wywiózł 0,008 m⁽³⁾ innych naft i 13,405 ton smarów o kodach CN (...) (k. 10-11 akt adm.)

Do dnia 20 września 2017 r. Przedsiębiorca nie złożył sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc sierpień 2017 roku. (bezsporne)

Pismem z dnia 18 kwietnia 2018 r., znak: (...) Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezachowaniem terminu na złożenie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 Pe za miesiąc sierpień 2017 r. i wezwał do złożenia sprawozdania o ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych oraz wyjaśnienia przyczyn nie złożenia sprawozdania w terminie. (k.1 akt adm.)

W piśmie z dnia 10 maja 2019 r. powód złożył żądane dokumenty i wniósł o wyłączenie pracownika organu L. Ź. od prowadzenia sprawy ze względu na wątpliwości co do jego bezstronności, wynikających z prowadzenia przeciw powodowi postępowania zakończonego wymierzeniem kary pieniężnej w kwocie 10 000 zł. Powód wniósł o dopuszczenie dowodów ze sprawozdań za październik 2017 r. – kwiecień 2019 r. na okoliczność sumiennego wywiązywania się przez Spółkę z obowiązku ustawowego i wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na jego bezprzedmiotowość, ewentualnie odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a Pe. Do pisma dołączono oświadczenie o przychodach i dochodach z działalności gospodarczej osiągniętych w 2018 r. (k.29-35 akt adm.)

W aktach administracyjnych znajduje się notatka służbowa L. Ź. skierowana do Prezesa URE, w której w odpowiedzi na wniosek powoda o wyłączenie ww. pracownika z udziału w postępowaniu oświadczył, że nie zachodzą okoliczności, które mogą wywołać wątpliwości co do jego bezstronności wobec (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.. (k. 38 akt adm.)

Postanowieniem z dnia 30 maja 2019 r. Prezes URE odmówił wyłączenia z udziału w postępowaniu wskazanego we wniosku Przedsiębiorcy pracownika. (k. 48 akt adm.)

Pismem z dnia 26 czerwca 2019 r., znak: (...), Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej i możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w siedzibie Urzędu w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego pisma. (k. 50 akt adm.)

Do akta administracyjnych dołączone zostały pisma Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych z dnia 4 stycznia 2019 r., Ministra Energii z dnia 15 stycznia 2019 r. oraz organ właściwy do spraw finansów, skierowane do Prezesa URE, w których ww. organy zawiadomiły o złożeniu przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. sprawozdań za miesiące lipiec i sierpień 2017 r. w dniu 18 października 2017 r. po terminie. (k. 4-9 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane i w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 43d ust. 1 Pe przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.

Fakt niewykonania przez powoda w terminie do dnia 20 września 2017 r. wynikającego z art. 43d ust. 1 Pe obowiązku przekazania wymienionym w tym przepisie organom sprawozdania za miesiąc sierpień 2017 r., przyczyny naruszenia oraz fakt spełnienia przez Spółkę obowiązku złożenia sprawozdania za sierpień 2017 r. w dniu 18 października 2017 r. nie były w odwołaniu kwestionowane.

Skoro powód nie wykonał obowiązku wynikającego z art. 43d ust. 1 Pe, zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe podlegał karze pieniężnej. Wskazać należy, że ukształtowana na gruncie przepisów Prawa energetycznego odpowiedzialność podmiotów z tytułu niewykonania ciężących na nich obowiązków ma charakter obiektywny. Oznacza to, że do nałożenia kary na podstawie przepisów ustawy wystarczające jest samo stwierdzenie przez Prezesa URE zaistnienia naruszenia bez konieczności ustalania winy zobowiązanego. Okoliczności dotyczące winy lub jej braku mogą mieć jedynie wpływ na wymiar nałożonej decyzją kary i to w sytuacji, gdy przepisy ustawy przewidują możliwość ustalenia wymiaru kary w określonych granicach, a nie w formie sztywnej, jak w rozpoznawanej sprawie. Wysokość kary pieniężnej z tytułu naruszenia wymienionego w art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe została ustalona przez ustawodawcę w przepisie art. 56 ust. 2h pkt 4 Pe w wysokości sztywnej 10 000 zł. W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe, w którym mowa o sprawozdaniach w liczbie mnogiej wskazać należy, iż przewidziany w art. 43d ust. 1 Pe obowiązek dotyczy złożenia sprawozdania za miesiąc poprzedni w czterech egzemplarzach, jednocześnie do czterech organów. Mimo, iż treść składanych za dany miesiąc sprawozdań jest identyczna, wobec tego, że każdorazowo sprawozdania składane są do czterech organów, w art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe ustawodawca zastosował liczbę mnogą. Jak trafnie wskazano w odpowiedzi na odwołanie, nieprzekazanie sprawozdania któremukolwiek z wymienionych w art. 43d ust. 1 organów jest równoznaczne z niewykonaniem obowiązku i podlega karze pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe. Zaskarżona decyzja została wydana w dniu 30 lipca 2019 r. Powoływanie się w odwołaniu na argumentację opartą na przepisach ustawy z 31 lipca 2019 r., które weszły w życie od 1 stycznia 2020 r. i twierdzenie, że dopiero od tego dnia pozwany zyska legitymację do karania za nieterminowe złożenie sprawozdania, było niezasadne. Brak również podstaw do uznania za trafne twierdzenia powoda, że w obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji stanie prawnym pozwany miał wątpliwości co do interpretacji obowiązujących przepisów i zobowiązany był zastosować art. 7a § 1 k.p.a. Z tych samych przyczyn brak podstaw do uznania, że w sprawie brak było podstaw do wszczęcia postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, działanie pozwanego było nieuprawnione, decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa i zachodziły przesłanki do umorzenia postępowania na zasadzie art.

105 § 1 k.p.a. W zw. z tym zarzuty naruszenia art. 61 § 3 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 oraz art. 56 ust. 2 w zw. z art. 30 ust. 1 Pe były bezpodstawne.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 56 ust. 6a Pe wskazać należy, iż zgodnie z tym przepisem Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Możliwość zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu. Wprowadzenie określonego w art. 43d ust. 1 Pe obowiązku miało na celu uzyskanie przez Prezesa URE oraz pozostałe wymienione w tym przepisie organy comiesięcznej informacji w zakresie objętym treścią sprawozdania. Terminowe uzyskanie informacji wynika z konieczności wykonywania przez Prezesa URE obowiązku nałożonego na organ w art. 43d ust. 4 Pe. Brak terminowego wykonania przez przedsiębiorców energetycznych obowiązku sprawozdawczego pozbawia Prezesa URE aktualnych informacji o stanie regulowanego rynku i pozbawia informacji niezbędnych do podejmowania na bieżąco decyzji regulacyjnych dotyczących m.in. wydawania koncesji. Wobec tego, że nieterminowe wykonanie przez powoda obowiązku z art. 43b ust. 1 Pe stwarzało bezpośrednie zagrożenie dla prawidłowego wykonywania nałożonych na Prezesa URE w ustawie obowiązków regulacyjnych i sprawozdawczych, brak podstaw do uznania, że stopień szkodliwości naruszenia, którego dopuścił się powód był znikomy. Podkreślenia wymaga, iż złożenie sprawozdania po upływie terminu ustawowego nie oznacza, że powód zrealizował obowiązek. W sytuacji określenia w ustawie terminu na realizację obowiązku sprawozdawczego złożenie sprawozdania z przekroczeniem terminu nie stanowi podstawy do uznania, że przedsiębiorca wykonał prawidłowo obowiązek. Złożenie sprawozdania po upływie wyznaczonego terminu mija się z celem nałożenia w ustawie obowiązku sprawozdawczego, uniemożliwiając jego osiągnięcie. Z powyższych przyczyn bez znaczenia w sprawie była podnoszona w odwołaniu argumentacja dotycząca konieczności oceny społecznej szkodliwości czynu z uwzględnieniem przesłanek wymienionych w art. 115 § 2 k.k. Ponadto ze względu na ustalenie w art. 56 ust. 2h pkt 4 Pe wysokości kary w sposób sztywny nie jest możliwe jej obniżenie z uwagi na wystąpienie przesłanek wymienionych w art. 56 ust. 6 Pe. Dodać wypada, że przepis art. 56 ust. 6a Pe został sformułowany w sposób fakultatywny. Skoro więc w powołanym przepisie ustawodawca nie nałożył na Prezesa URE obowiązku odstąpienia od nałożenia kary, nie można stawiać pozwanemu zarzutu, że nie skorzystał z przewidzianej w nim możliwości, szczególnie w sytuacji, gdy w praktyce nie zostały spełnione wymienione w nim przesłanki. Skoro w sprawie nie zostały spełnione wymienione w art. 56 ust. 6a Pe przesłanki ustawowe, a ponadto zastosowanie tej instytucji zależy od oceny organu okoliczność, że Prezes URE w odniesieniu do Spółki nie odstąpił od wymierzenia kary nie może stanowić podstawy do uwzględnienia odwołania i uchylenia w całości lub zmiany zaskarżonej decyzji i odstąpienia od wymierzenia kary na zasadzie art. 56 ust. 6a Pe. Zgodne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego przedstawionym w wyroku z dnia 27 listopada 2019 r. sygn. akt I NSK 95/18. decyzja o odstąpieniu od wymierzenia kary należy do wyłącznych uprawnień Prezesa URE.

Na powyższą ocenę nie mogą mieć wpływu podnoszone w odwołaniu argumenty dotyczące niewielkiego udziału powodowego Przedsiębiorcy w rynku i zajmowanej przez niego marginalnej pozycji. Przepisy ustawy Prawo energetyczne nie przewidują odmiennej oceny naruszenia oraz możliwości nałożenia niższej kary ze względu na zajmowaną przez dany podmiot pozycję rynkową. O znikomym stopniu szkodliwości czynu nie świadczy nieznaczna ilość przywożonych przez powoda smarów, jak również brak, w ocenie powoda, negatywnych skutków złożenia sprawozdania po terminie. Stanowisko powoda w tej mierze jest niezasadne. Obowiązek terminowego złożenia sprawozdania obejmował powoda, niezależnie od ilości łącznie przywożonych smarów. Wskazać dalej należy, iż sprawozdania składane po raz pierwszy przez podmioty, które dotychczas nie zdawały sobie sprawy z obowiązku sprawozdawczego, a zatem wpływające do Urzędu po terminie o którym mowa w treści art. 43d Pe, mają negatywny wpływ na terminowość publikacji wykazu, zamieszczanego kwartalnie Biuletynie URE. Powyższe prowadzi do znacznego utrudnienia oczekiwanego przez ustawodawcę skutku (który miał zaistnieć poprzez comiesięczne, a nie kwortalne składanie przedmiotowych sprawozdań) w postaci zapewnienia wiarygodnej, aktualnej i pełnej informacji na temat ilości produkowanych w RP i przywożonych na teren RP paliw ciekłych. Ponadto, terminowość składania sprawozdań ma na celu umożliwienie pozwanemu bieżącej realizacji jego ustawowych zadań, w szczególności w przedmiocie nadzoru i kontroli rynku paliw. Tym samym, nie zasługuje na aprobatę twierdzenie powoda, iż jego zaniechanie w określonym czasie, wynoszące zaledwie 28 dni, nie wywołało negatywnych skutków oraz świadczy o

znikomym stopniu szkodliwości czynu. W ocenie Sądu przedstawione w odwołaniu okoliczności nie mogły stanowić podstawy do przyjęcia, iż stopień szkodliwości czynu powoda jest znikomy. Słusznie zatem ustalił pozwany, iż w sprawie nie zaszyły przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary.

Z powyższych przyczyn Sąd, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął zgłoszony przez powoda dowód z informacji Prezesa URE nr (...)z dnia 14 listopada 2017 r. opublikowanej w Biuletynie Prezesa URE nr 4 (102) na okoliczność niewielkiego – marginalnego udziału powoda w obrocie paliwami w III kwartale 2017 r. a tym samym znikomej szkodliwości czynu (k. 17-17 *verte akt sąd.*) - jako dotyczące faktów bezspornych i nie mających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 6 k.p.a. w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. poprzez ponowne wymierzenie Przedsiębiorcy kary za *de facto* to samo zachowanie wskazać należy, że przewidziane w przepisie art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe nałożenie kary pieniężnej jest obligatoryjne w każdym przypadku stwierdzenia naruszenia obowiązku oddzielnie za każdy miesiąc. Wobec tego możliwe było wydanie przez Prezesa URE jednej decyzji o nałożeniu na Spółkę dwóch kar pieniężnych z tytułu stwierdzenia dwukrotnego naruszenia polegającego za nie zachowaniu terminu na złożenie sprawozdania za miesiąc lipiec i sierpień 2017 r. Wydanie osobno dwóch decyzji, być może, wynikało z niejednoczesnego uzyskania przez Prezesa URE informacji o niewykonaniu obowiązku, jednak w żadnym wypadku nie było dwukrotnym wymierzeniem kary za to samo naruszenie i naruszało zasady praworządności i społecznego poczucia sprawiedliwości. Nałożenie na Przedsiębiorcę w jednej decyzji dwóch kar w tej samej wysokości mogło być bardziej uciążliwe. Wydanie dwóch decyzji z tytułu dwóch odrębnych, choć analogicznych naruszeń nie może stanowić podstawy do uwzględnienia odwołania.

W odniesieniu do pozostałych zawartych w odwołaniu zarzutów naruszenia przepisów k.p.a. mających w ocenie odwołującego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy należy wskazać, że postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym sąd uwzględnia materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w tym postępowaniu. SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (*vide*: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06). Wydanie zaskarżonej decyzji jest jedynie warunkiem *sine qua non* wniesienia odwołania od decyzji administracyjnej. Złożenie odwołania wszczyna postępowanie sądowe, w którym SOKiK rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Ewentualne naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem badania przed tutejszym Sądem, jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylecia decyzji, albowiem nie ma ono wpływu na merytoryczną ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Należy również stwierdzić, że specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasadza się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś powód w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne dowody, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym. Z tego też względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd dokonuje ustaleń faktycznych oraz subsumcji przepisów do ustalonego stanu faktycznego, czego skutkiem jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, Lex nr 3724; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98, Lex nr 35385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99, Lex nr 38556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98, Lex nr 52708) Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Przekazanie przez Prezesa URE odwołania wszczyna kontradiktoryjne postępowanie cywilne, którego celem nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Wobec tego

również pozostałe zarzuty odwołania, w tym również zarzuty oparte na twierdzeniu o nieuzasadnionej odmowie wyłączenia pracownika Urzędu, nie mogły stanowić podstawy do uznania zasadności odwołania.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³§1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do wyniku sporu na zasadzie art. 98 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.